un ID secret pentru *amor* concret

Manu Pencea

Nuvelă

Extras din volumul
cu același titlu

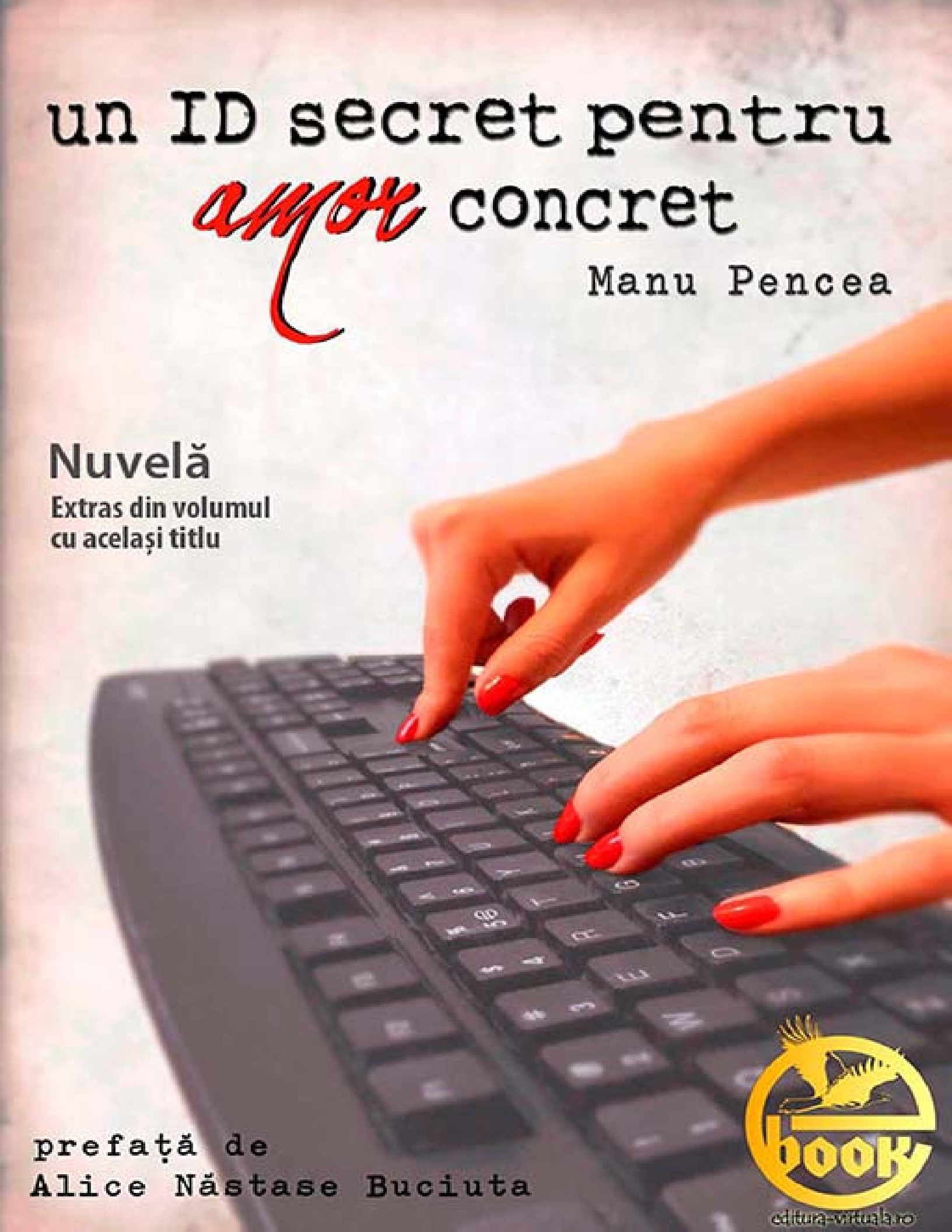

prefață de
Alice Năstase Buciuta

editura-virtuala.ro

Manu Pencea

Un ID secret pentru amor concret

NUVELĂ

Editura Virtuală
BUCUREŞTI, 2012

Copyright

Un ID secret pentru amor concret
Copyright ©2012-2015 Manu Pencea
Toate drepturile rezervate

Ediţie digitală produsă de Editura Virtuală
www.editura-virtuala.ro
Tel./Fax: (+40)755-335-237/(+40)318-178-309
E-mail: office@editura-virtuala.ro

ISBN ePub: 978-606-93195-7-4 (Editura Virtuală)

Toate drepturile de reproducere, integral sau parţial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al autorului, cu excepţia unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor şi prezentărilor.

Notă: personajele şi evenimentele descrise în această carte sunt fictive şi vor fi tratate ca atare.

Cărţile digitale protejează pădurile şi mediul.

Această versiune este validată EPUB.

Ediţie digitală produsă de www.editura-virtuala.ro.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

PREFAŢĂ

Iubirile noastre de astăzi nu mai au nici stabilitatea, nici simplitatea celor de odinioară. Sentimentele noastre se zbat între straniile coordonate postmoderne ale apucăturilor omeneşti, încercând să lupte cu dezintegrarea, cu alienarea, cu prăpădul din noi.

Despre cum iubim - şi despre cum nu mai iubim – în zilele noastre este cartea de faţă. Despre noi înşine, cei flămânzi de dragoste şi totuşi atât de nedumeriţi de căile pe care trebuie să umblăm ca s-o găsim… O carte care glisează ameţitor şi irezistibil între real şi virtual, păstrând însă o intensitate a emoţiei care te tulbură, indiferent în ce spaţiu ar fi ajuns povestea. O carte care te surprinde prin originalitate, prin umor şi prin tristeţe, aşa cum numai viaţa însăşi te mai poate surprinde.

Manu Pencea este o scriitoare talentată care a debutat în ritmul pasional al Tangoului iubit, ale cărei texte au fost aşezate mai întâi pe site-ul nostru de Mare Dragoste la rubrica Cititoare-Scriitoare. Iată, aceeaşi Manu Pencea scoate la lumină astăzi o nuvelă nonconformistă de dragoste pe care noi o străbatem cu uluire, cu bucurie, cu zâmbet în colţul ochiului, cu lacrimă în colţul sufletului, preschimbându-se brusc în Scriitoare-Scriitoare.

Şi lăsându-ne nouă rolul minunat de Cititori…

Alice Năstase Buciuta

«Nebunia mea nu este o boală, mă bucur de ea în fiecare zi!»

UN ID SECRET PENTRU AMOR CONCRET

– Buzz!

De câteva minute, îmi intrase în casă prin contul meu. Era nepotul şefei de redacţie. Cum ea avea angoase de prestigiu, iar eu de subordonare, am spus «Da», chiar dacă era un afirmativ de eleganţă. Acum buzzuia exasperant!

Degetele începură să-mi alerge frenetic pe tastatură, desprinzându-se doar pentru a apuca un pahar cu apă sau o ţigară light. Nu era de bine, dar cel puţin nu arunca în mine cu snopi de diabetisme: «Scuze, deranjez?!», «Se poate să vorbim?», «Îmi cer scuze dacă...». Intrase invaziv în conversaţie, cu neastâmpăr.

Mintea întortocheată a matematicianului-nepot de şefă m-a zăpăcit. Se regăsea în principiul meu doar parţial – un bărbat adevărat ştie matematici şi conduce impecabil maşina… Această alăturare de aptitudini mi-a decelat opţiunile, o vreme, la ieşirea din adolescenţă. Autoturismul mânat cu eleganţă şi forţă stăpânită relevă calmul, curajul, potenţa unui bărbat, în vreme ce matematicile, agerimea, spiritul în stare pură. Ei bine, bărbatul nu era un purtător de permis auto, dar era un matematician sadea care mă năucise cu declaraţiile înnodate în cifre şi integrale de neînţeles.

Tabloul vieţii îl descria, frenetic, în statistici şi procente. Totul era cifră, de la relatarea unei zile de shopping, la cea de amestecare a unei pulberi de plante pentru o mixtură de ceai.

Nu m-am putut stăpâni să nu-mi imaginez o zi de viaţă nevirtuală trăită lângă el:

– M-am trezit, draga mea, la 8, mi-am luat 3 ziare de la colţ pe care le-am răsfoit în 30 de minute. Mi-am dat seama că 30% din starea mea proastă e cauzată de faptul că nu mi-am luat cele 4 pastile, una efervescentă si celelalte 3 de supt. Este minunat afară, dar 2 norişori parcă au traversat cerul şi cred că vor cădea 10 litri de picături pe metru pătrat de pământ arabil şi 7 pe cel citadin. Să nu mergi pe jos, ai doar 4 staţii şi ajungi cu 5 minute înainte. A, scuze, ţi-am zis doar de 2 ori azi că te iubesc…

Cu acest scenariu cifric, am ieşit descurajată la un suc, să-l cunosc.

Era blond, cu părul răvăşit, cu fizionomia neliniştită. Longilin şi uscat, se ridică corect de la masă ca să-mi ofere un scaun. Se uita în sucul acidulat şi m-am gândit că poate numără bulele de acid de pe buza paharului. Dar nu, în următoarele minute nu scoase nicio cifră pe gură, în schimb scoase o tablă de şah pe masă. Uitându-se la mine, grăi rotund:

– Vreau să vezi asta, o să-ţi placă!

– Nu ştiu şah, doar mecanic mutările, îngânai.

– Tu joci cu piesele albe, îngerul meu! continuă el, ignorând răspunsurile mele.

Îmi aranjă precipitat piesele şi brusc m-am trezit într-o competiţie în care lipsea doar ceasul pe masă care să anunţe începerea partidei. Mă uitam în jur, aveam impresia că toate cuplurile aveau pe mese table de şah şi ceasuri care ticăiau îngrozitor. La un clinchet de pahare ciocnite sănătos la o masă din apropiere, se ridică brusc cu o atenţionare pentru vecini:

– Linişte, vă rog, îngerul meu se concentrează!

Mă gândeam că dacă mut măcar calul pe un traseu de L, mă lasă în pace. Aş, nu! I s-a părut extraordinar gestul meu, am mutat genial! Mută şi el un pion pe centru. Îşi puse telefonul pe masă, căută un Bolero inspiraţional în fişiere şi începu să mute frenetic piese negre, apoi albe, şi tot aşa. Regele negru ţopăia vesel, calul alb zburda pe masă, pe la ureche îmi şuieră o regină, o tură neagră făcu culoar în calea ei. Asistam neputincioasă la lichidarea tablei de şah, în speranţa de a o vedea pe ultima şi de a-l lăsa mulţumit de potenţa lui şahistică.

– Şah mat! îl aud. Ai câştigat, Dea!

Tăcere, după care îl aud strigând:

– Adooor lalelele!

M-am uitat în jur, da, erau două lalele rătutite, poluate, la buza dinspre şosea a terasei. Am dat din cap a aprobare. Insistă:

– Am văzut ieri, în Cişmigiu, o expoziţie de pictură tematică incredibilă, «Laleaua»!

Aveam să aflu că iubirea sa pentru lalele era planetară, în momentul în care îmi arătă nişte poze pe telefon cu răzoare întregi de lalele multicolore din Olanda.

– Totul vine din copilărie, de când am citit «Laleaua neagră», de atunci iubesc floarea asta! continuă el justificativ.

Am ieşit din (e)lanurile astea horticole doar chemând chelnerul să-mi aducă apă plată cu lămâie. Privindu-mă, se ridică în picioare cu braţele ridicate, apoi coboară pe scaun şi îmi şopteşte peste masă:

– Nici nu ştii ce fior visceral mă traversează când te privesc!

Atunci am înţeles că voi înghiţi sucul ca la fluierul cfr-ist-ului, dar regula primei şi ultimei întâlniri îmi cerea să mai stau juma’ de oră. Tăcerea mea îi suna ca imbold de confesare clinică:

– Nu mă înţeleg deloc cu tata. Ce-ar fi să ne însurăm noi doi?!

Am lichidat instantaneu avântul ăsta spre conjugal:

– De unde ai semnul acela în cap? Un semn de bună purtare din copilărie! încercai eu un zâmbet cu ochii pe ceas.

Mai aveam 15 minute ca să se adune 30 şi să plec odată. Iată cum ajunsesem eu să caut cifre de scăpare...

– A, asta e altă poveste... răspunse el. În urmă cu un an, tata m-a trosnit cu o bâtă de baseball în cap exact în momentul în care vroiam să mă arunc de la balcon. Vroiam s-o termin cu viaţa, dar uite aşa, el m-a salvat.

Brusc, am simţit că stăteam pe un scaun prea tare şi inconfortabil şi am dat să mă ridic.

– Ce faci, unde pleci?! mă întrebă matematicianul.

Mă simţeam în insecuritate, deşi era o terasă plină ochi.

– Stai, te rog, nu pleca… şi puse agitat mâna pe telefon. Se făcu galben ca lămâia, căutând tasta verde a telefonului.

– Mamă, am un atac de panică, sună doctorul, sună-l! Nu pot pleca de pe terasă! Nu mă vrea, mamă, nu mă vreaaaa, mămico! zise blondul.

Da, cu adevărat eram într-o mare problemă, prin cap îmi treceau, rând pe rând, în stol ciripitor, titluri de reconciliere citite în vremuri de tihnă: *„Ştiinţa rezolvării conflictelor”, „Arta de a te înţelege cu toată lumea”, Cuplul conjugal, ori la bal, ori la spital”, „Puterea magică a gândului”, „103 întrebări pe care le pun copiii despre bine şi rău”,* ah, asta, ultima, nu. De aş fi avut markerul în mână când le-am citit...

Eram în urgenţă. Eşuată pe scaun, asistam neputincioasă la repetate accesări de tastă verde: mama – psihiatrul – mama – tata – psihiatrul – psihiatrul – psihiatrul. Numai că acest tur prin satelit nu l-a adus cu picioarele pe pământ. Deodată îl aud:

– Domnule doctor, mă simt respins şi neiubit! Dea îmi aruncă o privire rea.

Linişte. Apoi articulă un răspuns calm psihiatrului:

– Respir, da, daaaaa, respir adânc, aud râul vesel cum susură, da..., sunt întins pe o pajişte verde şi frunzele copacilor foşnesc liniştitor peste mine..., corpul se relaxează, de la picioare în sus, înceeet, înceeet, aşaaa, foarte bine este... da, da, pulsul a mai scăzut... Este minunat, domnule doctor.

Deodată, deschise ochii speriat de moarte de-ai fi crezut că o cracă din umbra hipnotizatoare l-a lovit în moalele capului:

– Dar... nu mă vrea! răcneşte blondul prin telefon. Când o văd, nu mă mai simt bine.

Propun să plec ca să reintre în pădure. Nu şi nu. Să stau acolo, aşa vrea el.

Devenisem o nenorocită, negociată cu psihiatrul. Câteva minute s-a vorbit despre mine şi simţeam după rânjetul machiavelic că se sugestiona cu impresiile mizerabile ale doctorului despre mine. Nu mă deranja că deveneam o nenorocită de vampă dacă scăpam din nebunie. Puteam chiar să

brodez la rându-mi, în solidaritate cu doctorul, doar, doar i s-o lua de mine. Continuă:

– A, lucruri neatrăgătoare. Înţeleg, domnule doctor, asta am să fac.

Şi dintr-odată îl aud:

– Păi are fundul cam mare. Da, da... Altceva? Ok! Pistrui, da, aşa cum spuneţi, mari şi portocalii! Are buzele prea subţiri, ca o scorpie, şi parcă vinete, mâna ei e lată ca laba gâştei! Vă mulţumesc domnule doctor, sunteţi extraordinar! Şi eu care vroiam să fac copii cu urâta asta! Mulţumesc că mi-aţi arătat-o în adevărata lumină!

I-am smuls telefonul:

– Domnule doctor, acum pot să plec? Vreau să plec!

Doctorul mă ascultă şi începu o teleconferinţă psiho:

– Dvs. staţi pe scaun liniştită şi zâmbiţi, fiţi aprobatoare şi asertivă. Aşa se va simţi şi el nerespins. Explicaţi-i că îl mai vedeţi şi altădată, e nevoie să iasă cu bine din criză. Respiraţi adânc!

– Cine, eu?! Să respir?! l-am întrebat.

– Bineînţeles, dvs. Deşi aveţi un timbru fermecător, ritmul este accelerat. V-a speriat pacientul meu, nu trebuie, este inofensiv... Imaginaţi-vă că sunteţi într-o pădure şi..

– Da…, şi întâlnesc Omul Grotelor! am închis telefonul.

Stăteam muţi la masă, dar respiram amândoi după lecţia psihiatrică.

Se uita indiferent la mine, nurii mei fuseseră dizolvaţi de medic, YEEEESS!!!

Am chemat un taxi pentru că starea de panică îl punea în imposibilitatea de a pleca cu troleul. Era agitat, mă privea cu ură.

– Nu am bani de taxi... îl aud susurând.

Scot din geantă fără gând de recuperare 30 de lei.

Minţi sclipitoare cu probleme năucitoare – puseu de compasiune estompat, seara, de hemoragia lui de înjurături pe mess.

I-am răspuns:

– Păsărele ciripesc, ciripele păsăresc! Minus şi cu minus dă mereu plus. Hai pa!

Poate că totuşi într-o zi o să-mi fac un ID secret pentru amor concret, dar acum îmi era lehamite. Plus de asta, trebuia să dorm, mâine avea să fie ziua cea lungă, mâine se întâlneau în sârbă oltenească trecutul, prezentul şi viitorul meu.

* * *

Libertatea mea se livra la ora 15.00, aşa că am pornit pe la un 10 matinal cu metroul pe sub Capitală. Cu mine, pământul înghiţi şi ultimul vagon, pentru a poposi din Apărătorii Patriei în Eroii Revoluţiei, via, egal de istorică, Constantin Brâncoveanu. Privirea mi se opri o clipă pe peron, un telefon de un portocaliu tonic, anume făcut parcă doar pentru convorbiri vesele. Zâmbii trist. Îl revăzui brusc pe cel albastru de acum 20 de ani.

Învârti repede cele 7 cifre de la cămin. Răspunse portăreasa durdulie din Grozăveşti. Parcă o şi vedea trăgându-şi greoi picioarele umflate de sub maşina de cusut, căci aşa îşi mai pierdea timpul femeia în multele ore de noapte petrecute în ghereta micuţă de la uşa căminului. O auzi strigând de jos, printre scări:

– Taviiii, măi Tavi mă… Hai, băiete, la telefon, te caută fata ta!

Îi auzea graba pe scări, sărind câte două trepte:

– Vin acum! Aşteaptă-mă că vin! Să nu pleci!

Alerga spre metrou, cum o vedea, o lua în braţe, învârtind-o şi o săruta necontenit pe frunte, pe obraz, a disperare. Când o zărea cu bentiţa de hipiotă pe cap şi ia înspumată pe sânii cruzi, îi cânta: «Hipihoaţa mea, îndrăgosteşte-mă numai de tine!»

– Urmează staţia Eroilor! răcni o voce uzată, muşcând pânza boxei.

Calitatea vocii este direct proporţională cu securitatea mijlocului de locomoţie. În aeroport aş fi avut parte de o voce caldă. Aici, sub zgomotul roţilor metroului, vocea pare deranjată că te-ai obrăznicit să nu cobori, “Mişcă odată, haide, mişcă!”. Poate că senzualitatea vocii aeroportuare vrea să te convingă că avionul este beneficiarul unei bune relaţii cu cerul şi într-o situaţie de accident vei face transferul mai uşor la gorniţele de îngeraş. Simt că o iau razna!

M-am aşezat pe singurul scaun galben neocupat. Aveam nevoie „să văd” pe cei din jur, să sar din mine! La stânga, un tânăr deşirat se mulase pe bara vagonului, fredonând ceva zgomotos ce-i parvenea egoist din căştile înghiţite de urechi, în încercarea de a scăpa de vocea “metroliană”. În faţă, o femeie incert între prima şi a doua tinereţe, îşi rotea arătătorul pe poşeta care i se odihnea în poală, într-un efort de a îngrădi gândurile domestice, în timp ce un bărbat privea neclintit într-o încercare de decodificare a hărţii staţiilor lipite deasupra uşii… Ei nu ştiu unde mă duc...

Numai fetiţa din dreapta ei, cu o faţă pistruiată care ţâşnea dintr-o claie de bucle roşcate îşi bălăngănea picioarele, cântând vesel păpuşii din braţe. Toţi, o încordare nefirească a sprâncenelor. Se privi în geamul curbat de vizavi. Semănam cu ei. Fetiţa aceea fusesem eu. Eram înregimentată într-o masă corect aliniată, ca în *Zidul* lui Pink Floyd, ce privea obosită în bezna tunelului peisajul de conducte subteran, aşa cum privim caraghios şi obsesiv afişajul electronic dintr-un lift ce anunţă etajele, de frică să nu trebuiască să vorbim între noi. Din negrul tunelului filtrat de geam ţâşni *Râpa…*

– Deee-eaaaaaaa! Hai acasă că se răceşte mâncarea, mamaie!…

O cobora veselă din grădină ca să vadă Dunărea mălurită de grădina ei şi de o pădure bulgărească. Privea apa vânătă evadând de sub ultimele platforme de gheaţă, plesnind violent trunchiurile albe ale mestecenilor înşiraţi lângă ea. Ruse *se desfăşura colinar, într-o lumină roşiatică. Nu exista paşaport comunist pentru Vest, dar i se părea că de aici era în toată lumea:* Dunărea *venise la grădina ei din alte 6 ţări, iar pe malul celălalt vedea casele din «străinătate». Se amuza privind cum o broască ţopăia de la etajul 2 la 3 în blocul bulgăresc reflectat în apă. Apoi fugea, fugea acasă, spre poteca ierboasă.*

I se zicea dintotdeauna Râpa. *Netezită de bunicul ei in fiecare an,* Râpa *ţâşnea din claia de buruieni domolită de tăişul sapei, în două bucle diforme.* Râpa *– poarta către visare, pe care îi ardeau tălpile vara, unde turna apă pentru a improviza un tobogan văzut în culori alb-negru la televizor şi se înfiora la vederea unei dâre subţiri de şarpe. „Grădinile*

suspendate sunt la mine!” îi zicea lui Tavi. S-au dus toate pe Râpă!, reflectă, deloc înveselită de jocul de cuvinte ce i se nimeri.

– Urmează staţia *Grozăveşti*!

Pantoful roşu păşea mărunt şi elegant pe sub pasajul *Grozăveşti* ce americaniza campusul, ca un arc alb spre cer. Podul *Grozăveşti* de altădată… Puntea ce aduna două lumi, una a trufiei tinereţii, alta, a tristeţii industriale.

– În stânga podului se întindea uniform campusul studenţesc, în dreapta, realitatea, zloata, într-o lumină gri de seară. Sub ei, *Dâmboviţa* – Stixul neputinţei, urmându-şi cursul nenatural betonat de elanul comunist.

– Uite, Dea, asta e luntrea lui Caron, podul ăsta penibil peste un râuşor! Ne bucurăm în campus de tinereţe, suficient de maturi pentru a gusta din iubire, nicio grijă pentru muncă – adulţi întreţinuţi…. După 5 ani, hopa, urcăm în luntre şi se termină visul. Tragem pe dreapta. Sărăcia ucide iubirea! O sărută. În America ne vom găsi liniştea, ai să vezi, doar ai să vezi! Şi o

sărută.

Pe cheiurile Dâmboviţei, buchinişti întârziaţi îşi strângeau marfa cu mişcări leneşe, în speranţa că poate le mai cumpără cineva o carte. Agăţate în cârlige de rufe, revistele de femei îşi răcneau secretele fericirii.

Tavi le privi şi-i spuse:

– Dacă s-ar înţelege cât de simplu este totul în dragoste, revistele astea ar fi falimentare. Totul ţine de raportarea la obişnuinţă. Din prea multă obişnuinţă, unii părăsesc activ, adică des-păr-ţi-re, sau pasiv, fooaaarte pasiv, adică îşi ostoiesc durerile în braţele unei june generoase…

– Oamenii se leagă pe viaţă. „Hei, tu vrei să te obişnuieşti cu mine?”, parcă sună mai angajat decât “Vrei să fii cu mine?”, completă fata, cu aer distrat.

Băiatul se opri pe mal, îşi luă chitara de la umăr şi-i zise:

– Ascultă Celelalte Cuvinte, *fii indiferentă Dea, fii indiferentă şi nu voi pleca niciodată, fata mea!*

„Dacă vrei privirea s-o las în podea, calcă peste ea,

Dacă vrei de tine să mă simt robit, lasă-mă uimit…”.

Traversez podul, căldură blândă de iunie, studenţii, copii frumoşi, priviri neumbrite de amintiri. Mă apropii de campus. Priveam aleea, deşi aş fi nimerit cu ochii închişi la 341, et.3, cămin B. Bătui la uşă:

– Sărut mâna! îmi zise surprins un băietan mărunţel cu ochelarii pe nas, deconectat pentru o clipă de la un computer.

– Uite, nu caut pe nimeni, doar dă-mi voie să intru o clipă, aici am locuit acum 15 ani. Deranjez?

– Poftiţi, vă rog, am să ies un pic la vecinul, nu-i nicio problemă!

Nu căutam pe nimeni! Mi-am scos sandaua roşie şi sub tălpi am simţit pardoseala căminului. Iniţial m-am aşezat pe scaun, dar văzând patul cazon deformat de arcuri învechite, m-am întins fără să mă gândesc. M-am întins cu ochii pe geam.

Riders on the storm al lui Doors, cântat la chitară.

– Cine cântă? întrebasem.

– Tipul ăla de la Medicină, unul, Tavi, care s-a mutat aici. Frumos băiat, miamii... chiui Ilona.

– Hai să punem şi noi un disc cu Zepp. Dyer Maker...

Se auzi un trântit de uşă violent, tocmai la refrenul dintre a doua şi a treia strofă.

– Credeţi că totul se poate cumpăra în lumea asta cu bani! Societatea este la pământ din cauza voastră, încurajaţi şpaga, voi faceţi ca ţara să rămână în rahatul ăsta! Voce clară, fermă, timbru nebun.

Fetele înmărmuriră. Opriră muzica, dincolo la 342 nu se mai auzea nicio chitară. Nu m-am putut stăpâni să nu crăp uşa ca „să văd” vocea.

Un băiat zvelt, cu fruntea înaltă încadrată de plete scurte şi drepte, cu o privire pătrunzătoare, într-o cămaşă roşie în carouri şi jeanşi cu manşete suflecate de două ori jumate. Neruşinat de frumos. A trântit energic uşa şi a reînceput să cânte.

Avea alura unui adolescent întârziat, cu cearcăne translucide, aproape lichide. Începeam să devin aTAVIcă privindu-l, strămoşii mei chemau în mine, tulburări nepricepute până acum.

Dea aflase la ţigara de noapte de la calorifer că tocmai retezase o tentativă de mituire a unui părinte disperat să obţină un loc în cămin pentru fiica lui. Deci avea şi ceva etic, devenea din ce în ce mai incitant.

Îi tăiase respiraţia, demn, nebun de frumos, indiferent!

A doua zi. Filtrul sfârâia a uscat. Gata cafeaua!

– Hei, vreau şi eu o cafea! îi strigă o voce la geam... Era el, Medicinistul.

– Ce faci, domne, cocoţat? arboră Dea un fals aer revoltat.

– Încă un hop şi o azvârlitură, sunt la tine în bătătură! Trebuie să-mi iau cursurile de la o colegă să le xeroxez, şi pentru că este plecată... acces direct pe geam. Am de mers ceva..., o lungime de cămin, la a 5-a cameră stă... Aşa că dă-mi şi mie o cafea. Apoi trebuie să iau prânzul la fereastra a 6-a!

Buimăcită, i-a servit cafeaua la geam cu farfurioară cu tot, şi cât ai zice peşte şi ea a devenit un nod din liana acestui Tarzan de Grozăveşti *care zbura de la o aiurită la alta pentru mâncare, cursuri, cafea, sex. Zâmbi. Sorbi tacticos cafeaua îndoit pe rama geamului, cu capul în cameră şi fundul spre terasa dintre cămine, plină ochi la ora aia.*

– E ok că mai ascultă cineva muzică bună! Hai, pa, mai vorbim!

A doua zi, din nou pe geam, de data aceasta îi aruncă în braţe un croissant:

– Iată un croissant cu ciocolată... Hei, asta e pentru cafeaua de ieri.

Fără să-şi dea seama, începuse să-l aştepte. Într-o seară avu o primă revelaţie a suferinţei lui... Mirosea puternic a hârtie arsă, stătea cocoţat pe geam şi dădea foc la ziare. Le arunca aprinse în aer, pe rând. Pereţii camerei lui se zguduiau de Hey You *– al lui Pink Floyd, iar Medicinistul golise într-o oră o sticlă de vodcă... Iubise mult.*

Nu mai trecuse o săptămână pe la ea, nici măcar meteoric, fata se consolă cu gândul că probabil îşi lua cafeaua la altă fereastră. Până într-o zi. Citea pe patul îngust de cămin, când, cu buzele înflăcărate de vodcă şi picioarele duhnind a Denim, *Medicinistul a apărut în camera ei fără să bată la uşă cu un geamantan textil decolorat* Capris... *Simula că îl trage cu*

dificultate. Îi desfăcu tacticos fermoarul şi scutură Caprisul *peste ea, îmbrăcând-o în trandafiri.*

Zise doar:

– I-am furat de la Cotroceni*!*

Rămăsese înmărmurită. O plăcea, persevera, o înnoda. Era încurcată, cel mai vânat băiat de pe palierul 3 o vroia pe ea.

Ochelaristul avea un reşou electric sofisticat...

Let's twist again*… Un reşou improvizat dintr-o bucată de BCA:*

– S-a rupt rezistenţa, înnoad-o, stau cartofii ăia până mâine! strigă Dea.

– La dans, doamna mea! O învârtea prin cameră, iar când ajungea la reşou, o arcuia pe spate ca la „una musica brutale" ca să vadă cartofii de pe reşou..

Râdea, mereu o făcea să râdă!

– Trebuie să fim productivi, cartofi buni şi dans nebun…

O lacrimă nu-mi dădea pace, trebuia să scap de ea până venea ochelaristul. Dau drumul la robinet, mă spăl pe faţă şi mă uit în oglindă – cearcăne.

– Dea mea, atâta De…, ştii că lucrurile neserioase se pot termina foarte serios, de cele mai multe ori se ajunge la iubire, bătând căile aventurii, îi zisese Tavi sărutând-o pe frunte.

Trăsăturile Deei, dimpreună şi separate, dădeau seamă de mirarea ei minunat de naivă: faţa vag aplatizată, astenică, din care răsărea un nas cârn uşor pistruiat, pomeţi care prindeau formă doar dacă râdea, privirea albastră mai tot timpul încordată, chiar dacă avea o dispoziţie senină.

Am ieşit, aveam nevoie de aer. Mai era timp, ceasul arăta că îmi rămăseseră câteva ore. Merg pe cheiul *Dâmboviţei*, traversez podul spre *Botanică*. Mă aşez pe prima bancă din grădină, nu mai văzusem camera 341 de atunci, era mică, modestă. Îmi căutasem sufletul acolo.

Sună telefonul. Răspund. Era Ilona din State, cu apelul ei săptămânal. Mă suna des, mai ales de când bifase al doilea divorţ.

– Alo! Ce faci, tu?! acelaşi accent ardelenesc atât de familiar.

– La soare, în *Botanică*! îi răspund.

Suna atât de tonic, că nu am putut să-i spun unde merg.

– Ioi, tu, uite, m-am înscris în programul de întinerire după divorţ. Musai să avem grijă de noi, la 35, cu femeile e altă treabă!

– Adică?

– Păi cam aşa, mă trezesc la 7.00, de 40 de ori îmi arunc apă rece pe sâni pentru fortifiere, apoi fac câteva semiflotări pentru fesieri… După ce las copilul la creşă, cât conduc, fac câteva exerciţii Kegel, ştii tu… După prânz, fac exerciţii faciale în birou, elastoza fuge din obraji, draga mea, zic să mai amân cu botoxul după 40… na, comisurile mi s-au adâncit. Seara, cât fac cina, cam din tot ce e legumă opresc o felie pentru faţă.

– Cam mult… Bărbaţii nu apreciază efortul. Doar gărgăunii din capul nostru spun că asta contează.

Tăcere, apoi aud un ton afectat.

– Jeff nu a apreciat. S-o dus, tu, după două secretare, cică le iubeşte pe amândouă…

– Cum adică?

– El pe ele, ele între ele, dacă mă-nţelegi…

– Oau, ce tare Jeff ăsta, măi Ilona, înseamnă că are o perspectivă foarte realistă asupra evaluării diferenţiate a exerciţiilor Kegel la fetele astea. Păi, tu d-aia plângi, măi blegovano?

– Ah, scuze, trebuie să închid, am uitat să fac facialul.

– Bine, ai grijă! Zâmbeşte, e exerciţiul complet pentru faţă, mai apuc să răspund, îngrijorată.

Ceea ce era Ilona, fusesem eu în urmă cu câţiva ani pentru el. Pe pilot automat, pentru a-i trezi interesul. La 20 de ani nu trebuia să fac nimic ca să-l am, tinereţea e o bună carte de vizită. Spre 40, academizăm lucruri fireşti, dăm *search* pentru trucuri de păstrare a iubirii, ne iluzionăm că dacă perseverăm, rămânem tinere şi seducătoare.

– Sărăcia ucide iubirea! Sărăcia ucide iubirea! îmi răsunau în minte vorbele lui. Nepăsarea ucide iubire… aia e…

Mă strângeau pantofii sau poate unde nu eram obişnuită pe tocuri. Mai aveam timp. Traversez Podul *Eroilor* şi mă aşez la o terasă vizavi de *6 Martie*, acolo s-a semnat derapajul.

Petrecerea prietenului Pitos. Lume multă în care Tavi radia aruncând zâmbete şi paşi spre fete necunoscute. Era insuportabil.

Nu m-am putut opri, am preferat sa merg mai departe, în pantofii mei de seară în plină zi. Mi se făcuse foame, mai aveam timp să mănânc ceva. Un hamburger de Gară era tot ce vroiam. Mă aşez la o masă cu ochii lipiţi de trenuri. Ticsite de destine… Îmi scapă un zâmbet, aici am condus-o pe Ilona, plecase la ea la Sibiu cu toate catrafusele, dintr-un mariaj încheiat urât... Suntem o diversitate, din fericire, dar ne regăsim doar în câteva scheme de destin. M-a tulburat telefonul ei.

O frunte înaltă, regală, două buze răsfrânte într-un zâmbet puternic ce înşira perle de dinţi sănătoşi, un nas mic parcă adus din fard care te ducea la gândul că nu avea funcţia să miroasă, ci doar să accesorizeze ovalul feţei. Bustul împlinit de o pereche minunată de sâni îi trădau singura menire pe pământ chiar şi acum, spre 40 de ani. Ilona. Este ciudat cum, deşi avem sexul bine precizat, ne atrag amiciţiile cu femei mai frumoase, poate în dorinţa ca şi noi, astelalte, să primim din feed-back-ul lor de popularitate.

Citeam undeva că o femeie frumoasă, într-o petrecere devine diva serii, chiar dacă mai sunt şi altele aproximativ la fel, le anulează, bărbaţii intrând în spirala seducţiei doar pentru cea mai cea. Ei bine, asupra mea Ilona avea un impact invers, în preajma ei mă simţeam la rându-mi plină de capabilităţi feminine. Era o iluzie reconfortantă.

Venise la Dea cu gând de vorbă:

– Miroase bine! Oau, faci borş de peşte…

– Mai schimb drive-ul de la legume. Potasiul de vineri! îi zice.

S-a oprit din mersul ei roman şi s-a aşezat pe un scaun. Dacă ar fi ştiut Dea că acela va fi singurul moment de tăcere între două ţigări…

– Eu n-am mai gătit, draga mea, am făcut o omletă, dar ştii cum e mai bine?! Le amesteci, le laşi o jumătate de oră într-un bol de mărime

medie şi abia după aceea le pui la prăjit. Neapărat însă să pui o ceaşcă de lapte şi, dacă vrei, pui şi-un vârf de unt, să-i dea savoare…

Eram obosită, îl aşteptam pe Tavi să ieşim în oraş, oare de ce întârzie din nou…, îi vedeam gura Ilonei, plină de reverberaţii culinare. Mi se părea absolut seducătoare.

– … iar pătrunjelul tăiat mărunt. A, dar stai, o idee şi mai bună, faci o salată separată de pătrunjel cu cubuleţe de roşii Cherry…

– Dar nu fac omletă, lasă, intervine Dea.

– Ştii ce aport de vitamine are pătrunjelul, nici nu realizezi că este una din verdeţurile cele mai căutate!

Mutarea din bucătărie în sufragerie nu a însemnat şi calmarea Ilonei. Pe o măsuţă, o revistă de gym.

– Uite, exerciţiul ăsta nu e atât de grozav, stai să vezi altul!

Dintr-o mişcare, se aruncă în aer în şpagat. Făcuse transferul de la gospodină la gimnastă. Şi, ca într-un lasciv dans oriental, începu să-şi unduiască pacheţelele de muşchi de pe abdomen.

Exerciţiul Ilona-Cobra fu întrerupt de soneria de la uşă. Era soţul ei. Mare, lat, roşu, plesnind a sănătate. Ilona îl sărută, după care, din poziţia sa calmă deschisă, în sfârşit, spre linişte, începu să dubleze vocea italiană de la TV care cânta Ave Maria.

– Aaaa-veee Maaa-riii-aaa! răsuna în toate colţurile sufrageriei, spre încântarea Soţului, căci aşa îl alinta Ilona.

Soţul era un karatist sensibil la vocea Ilonei, în pofida celor mulţi dani…, despre care aflasem că făceau furori printre ucenicele karatiste.

După refren, Ilona scoase brusc din geantă o poză de la nunta unei verişoare, în care se etala o grămadă de rugby scăpată de sub control. De la ouă, la şpagat, la muzică şi acum la fotoconfesiuni, Dea gata năucită…

– Frumoasă fată, zise Dea, din eleganţă. Dar ce coroniţă!

Proastă inspiraţie cu observaţia asta, prea târziu pentru regrete…

– A, este din perle de cultură aduse de Elena din Franţa… continuă Ilona pregătită cu arătătorul pe fotografie pentru un traseu genealogic... Elena, vai, să-ţi zic, este o fată minunată care s-a căsătorit cu bărbatul

acela de pe rândul 3, dar o înşeală cu nepoata mea din colţul din stânga, aici, în primul rând, lângă cavalerul cu lumânarea.

Dea o privea cu un zâmbet înmărmurit.

– Dar uite, nepoata nu poate să-l ia de bărbat pentru că nu o lasă tat-su, ăla de sus, gras şi chelios. Domne, ce om a fost ăsta la viaţa lui! Un nenorocit, şi-a snopit nevasta în bătaie după nuntă pentru că îl respinsese în noaptea nunţii. Păi, dacă femeia era cu problema aia muierească, trebuia să înţeleagă şi el. Dar deh, cine putea programa altfel nunta… Aşa că nepoata tremură în faţa lui… şi iubeşte pe...

– Taci! urlă karatistul dintr-o dată. Taci, femeie, că mă înnebuneşti!

Fetele îngheţară.

– Hai acasă să vezi tu exerciţiu… mai adaugă Soţul, trântind uşa. Din încremenire, tot Ilona şi-a revenit prima şi a început să plângă:

– Te rog, hai cu mine acasă, că sigur mă bate! implora în hohote.

Brusc, casa Deei ieşise din matca monotonă a unei zile de sâmbătă, căpătând nerv şi culoare… Speriată, a luat telefonul şi l-a sunat pe Tavi, rugându-l să vină degrabă.

În aşteptarea lui, Ilona reîncepu:

– Mai pune nişte borş la ciorbă, pentru că văd că nu e prea acră…

Incredibilă femeie!

În sfârşit, apăru şi Tavi, faptul că venea numai la miezul nopţii devenise secundar faţă de problema Ilonei…

Ajunşi toţi trei la casa Soţului, Tavi fuse delegat să sune la uşă. Niciun zgomot, nicio mişcare. Ilona învârti cheia în yală, pătrunseră toţi în hol, înaintând încet spre sufragerie… Primul pas în sufragerie a fost şi primul spre o imagine de poster: Soţul înşirat pe cei doi metri verticali, cu tălpile înfipte pe canapea, îmbrăcat în costum alb de karate, strâns ca prin inel de o centură neagră.

Cu genunchii uşori flexaţi şi mâinile încrucişându-se în numai de el ştiute manevre chinezeşti, legănându-se de pe un picior pe altul, zise calm şi meditativ:

– Daţi-vă într-o parte, să o pedepsesc! Iubito, ai promis că nu mai vorbeşti mult şi iar ai greşit! O pedepsesc, o pedepsesc! sfornăia Soţul în faţa noastră.

Se acumulase atâta tensiune, încât nu mai exista scăpare, cineva trebuia să îmbrace costumul de karatist, forţele ascunse ale Soţului stăteau să explodeze… Bine, bine, dar cine să o încaseze, aia era! Nu mai era chip să ajungi la telefon, numerele pentru Poliţie sau Spitalul 9 deveniseră prea lungi acum. Într-un fel, el trebuia să se elibereze, şi ceilalţi trei trebuiau să îl ajute. Această stare era peste el, era mai mult decât el, nu avea de ales, trebuia să lovească.

Tavi interveni:

– Ei, lasă, potoleşte-te, vorbea cu nevasta mea, nu ne-a deranjat cu nimic.

Nici nu apucă bine să intervină Tavi, că Soţul s-a arcuit ca o panteră, şi-a făcut avânt şi a plonjat de la câţiva metri de globul alb al lustrei pe covor. Mai exact pe mâna lui Tavi de pe covor, care se aruncase peste Ilona, să nu o calce Maestrul în picioare…

Brusc relaxat şi senin, Soţul a redevenit convivial, Tavi asigurându-l prin durerea mâinii de reuşita manevrei.

A doua zi de la acest show de karate, Dea şi Tavi îi salutară pe cei doi, ocupaţi cu pupăturile într-un mall, fără niciun comentariu despre mână lui Tavi, toată în ghips... Şi uite aşa înţeleseră că Tavi nu fusese decât carne de rug pentru iubirea lor.

Sună mobilul.

– Da, mami, te ia bona de la şcoală, am treabă după-amiază. Să nu umbli la aragaz, încălzeşti la microunde, da?!

Sorb din cafea cu ochii lipiţi de un panou publicitar albăstrit de Marea Neagră din dreptul Costineştiului.

– Hai că a plecat Naşul, yeees!, a mers… De ce petrecerile pentru zeul Neptun se serbează la Costineşti şi nu la Neptun?!… La Neptun era regatul de vară al dictatorului comunist, rai de verdeaţă şi opulenţă. Un zid dens cu pază înarmată releva caracterul clasificat al edenului.

– Zeii fug de comunişti, Dea! Ia priveşte tu pe peron, uite cum harta ţării s-a răsucit într-o pâlnie şi aruncă studenţimea in bucăţica de mare de la Costineşti… Iubirea mea!

Apoi, la distanţa de 14 ani, tot de la mare venise acasă de la o conferinţă şi îi spuse abrupt în noaptea de Revelion:

– Dea, m-am îndrăgostit!

– De cine?

– Anabel, o studentă, am cunoscut-o pe net.

– Cum pe net?! Când?!

– Oamenii deştepţi, Dea, nu rămân îngheţaţi într-o relaţie o viaţă. Noi suntem speciali. Ar trebui să cunoşti şi alţi bărbaţi. Numai o specie rară de păsări rămâne fidelă pe viaţă, am uitat cum dracu se cheamă.

Ar fi vrut să-l vadă atunci pe păsăroiul ăla monogam de care-i vorbea, să-l prindă într-o colivie şi să-l pună pe balcon!

– Rămâi acasă, Tavi!

– Nu pot, Dea! O iubesc pe Anabel, sărăcia a ucis iubirea. Bani de pamperşi, bani de lapte, toate lucrurile astea mărunte din ultimii ani, amaneturile pentru lucruri banale, certurile administrative, ne-au distrus! Dacă eram în Vest nu se ajungea aici, doar ţi-am spus, dar am vorbit la pereţi. De ce dracu te uiţi aşa? Nu am săpat tranşee de crocodili în jurul tău!

Era împietrită, se trezea brusc într-o situaţie pe care nu a chemat-o, n-a cerut-o, n-a implorat-o.

– Îmi spui toate astea acum?! Ca antreu pentru noaptea de Revelion? Cu ce am greşit? Am devenit o legumă la umbra ta, toate gândurile mele au început în căsnicia asta nenorocită cu: Tavi vrea, Tavi are nevoie, lui Tavi i-ar plăcea, trebuie să-i iau lui Tavi! M-ai depersonalizat şi acum mă arunci, în loc să-ţi admiri produsul finit! Sunt creaţia ta, Tavi, 100%!

În acel moment, Tavi a aruncat paharul cu vin pe pereţi. Vinul şiroia în stea, pe jos, cioburi mărunte. Ilinca plângea:

– Mami, mami!

– Nu mai plânge, mami, tati a aruncat cu paharul pentru ca Anul Nou să ne poarte noroc.

Îl privea. Suferea, era evident că suferea, studenta plângea de dor, singură în noaptea dintre ani. Dea asista la o idilă liricizată, unde devenise piedica lor spre împlinire.

– Nu e vina mea, Dea! Singura mea vină este că sunt excesiv de frumos! E un blestem, frumuseţea asta! Dar o să stau cu tine 6 luni până te obişnuieşti cu ideea, doar tu ai fost iubirea mea… mai îngână reconciliant şi umanitar.

Erau trei în cameră, pentru că în tot acest timp mobilul lui suna alternativ cu tonuri de SMS.

– Monstrule, nenorocitule, m-ai ţintuit un an într-o cameră cu Ilinca, ca să nu auzi plânsete în nopţi pline de colici. Cu ce am greşit, Doamne!

– Nu ai greşit, iubirea mea, doar că relaţia s-a consumat. Acum e greu, dar în timp o să cunoşti pe cineva. Nimeni nu e de neînlocuit!

– Dar un tată e de neînlocuit! Te implora Ilinca să dormi cu ea, dar tati avea experienţe anabeleşti la facultate. Cât de toantă am fost!

– Se găsesc soluţii de oameni inteligenţi! Dea, relaţia de părinţi e paralelă cu cea de cuplu, ii explica el didactic şi comprehensiv, încercând să o apuce protectiv de după umeri.

S-a scuturat. Nu-i venea a crede. Numai la asta se gâdea. Ilinca trebuia să vadă partea frumoasă, va avea două case, două vacanţe exotice, va fi un copil norocos!...

* * *

Fluierul CFR-istului. Mai aveam doar o jumătate de oră. Am ajuns. Tribunalul sectorului 6. Pantoful meu roşu pe trepte gri. Principiul meu „*dacă nimeni nu reuşeşte să mă facă să râd, trebuie s-o fac eu*”, acţiune in utero, a funcţionat şi de data aceasta. Ironia si, mai ales, autoironia, m-au salvat din multe situaţii. Ne întâlnisem îmbrăcaţi corect, cum poate numai la nuntă mai fusesem, lepădaţi de blugi şi cămăşi în carouri.

Era o zi mare. Fusta prea conică trasă pe o coapsă demult uitată, îmblânzită, în mod neruşinat, de o bluza roşu-pasional care accesa latura de femelă, estompată de 3 ani de cea duios-maternală. Lângă noi, Pitos, prietenul comun, care-mi lansa zâmbete vinovate, dintr-o ureche într-alta, întrucât destinul său de prieten de studenţie îl forţa să pună dreapta pe Biblie pentru el. Venisem să-mi iau copiii acasă.

Adicătelea, un legiuitor trebuia să-mi spună că DA, ce am avut eu în pântece, pot păstra în afară! Buuun. După ce am mers pe un hol larg cu miros de tămâie, apăs clanţa unei uşi ce părea agăţată în tavan. În spatele ei se căsca o lume de târg, toţi aşezaţi în băncuţe, murmurând, vinovaţi că nu şi-au făcut temele vieţii. Ha! Pervers şi promiscuu să răspunzi de viaţa ta aici. Dacă la cununie nimeni nu te întreabă de ce DA, ei bine, aici lucrurile se schimbă radical.

Am procesat informaţiile vizuale şi am simţit nevoia să mă perfuzez cu muzică! Gata, căştile în urechi, nu mai eram acolo. „Supergirl” şi un scenariu. Vizualizam că ne cheamă pe tustrei şi începem să pocnim din degetele mâinii drepte ca un grup legănat care îl dublează pe un prim-solist. Râdeam, Pitos nu înţelegea de ce. I-am pus o cască în ureche să-l detensionez. Tavi mă privea ca atunci, chitară, ploaie şi papură... „Trei într-o barcă”, Jerome K. Jerome... Atât de egal plasam zâmbetele şi vorbele la băieţii ăştia doi, că în jur era derută. Se ştia fata care divorţa, Bingo!, dar care era băiatul?! Sună în pattern-ul românesc, nu?

Îmi transpirase foaia cu numărul de ordine între două degete. Toată viaţa, numai numere...

Mă trezisem şi în urmă cu 8 ani cu un număr şi o brăţară roz. M-am ridicat din pat, scurgându-mă pe ziduri, înfăşurată într-o cămaşă de spital, mă pitulam, nu aveam voie să plec din salon, născusem doar de 4 ore. Priveam pe o uşă cu gemuleţ de Giuleşti. Sala de nou-născuţi. Multe pătuţuri din sticlă, vroiam să-mi văd fetiţa, născută din fericire şi din greşeală... Am găsit numărul pe o încheietură mică. Dormea, avea o inimioară pe tâmpla dreaptă. Aşa dormise în mine, cu tâmpla pe inima

mea! Minunat de frumoasă! Copila mea, singura mea decizie nenegociată cu nimeni.

„Înrobată” într-un un negru nebun, frumoasa judecătoare, pe la 30 de ani, plesnind a teoreticiană într-ale vieţii, a simţit nevoia unui discurs cu final neanunţat. Îi vedeam gura articulând cuvinte netrăite, timp generos, gândurilor mele... Deveneam atentă doar dacă intonaţia anunţa o întrebare, în rest, visare. Faţă de alte cupluri am beneficiat de acest bonus, deh, îi păream potriviţi. Am început să răspund la acel *De ce?*, a continuat el îngânat şi rostogolit, tuşa finală dând-o, melodramatic, dragul de Pitos.

Picta în culori rătăcite profilul patern, temperate prin evocarea virtuţilor mele, de nu mai înţelegeai nimic, cât ai fi fost de Picasso. Pitos, martorul nostru de-a binelea, în 12 ani. Sala răsuflase uşurată, se aflase pe cine lăsam... Îi vedeam, refugiaţi/salvaţi din problema lor civilă, privindu-mă penal: „Cine iubeşte şi lasă/Dumnezeu să-i dea pedeapsă!”. Tot Dumnezeu îi unise, nuntaşii lor de-ar fi fost citaţi, ar fi depus o mărturie bună, dar ar fi fost totuşi riscant, s-ar fi găsit cineva să-şi deplângă „darul de nuntă” dat de pomană pentru o iubire... DAT DE POMANĂ! Şi cel mai hilar este că proaspeţii divorţaţi trebuie să meargă la nunţile propriilor nuntaşi şi în perioada post divorţ. Trebuie să restituie în rate darul primit la o căsătorie care nu mai există!

Căsătoria asasinează iubirea, te bagă în administrativ până la coate, facturile doldora, cu zoom-ul pe cel ce a cheltuit mai mult, orgolii personale despre cine munceşte mai mult, despre verighete amanetate pentru a avea bani de pamperşi pentru o lună... Unde mai este iubirea, dacă se pot amaneta însemnele ei? Iubirea devine pamperşi? Iubirea nu înseamnă căsătorie. Este iubire şi atât.

Pantofii mei roşii se ridicau unul după altul pe treptele gri ale Tribunalului. La capătul ultimei trepte, Tavi, pregătit cu o invitaţie, că doar eram fată nemăritată:

– Mergem să bem un suc?

Am dat din cap a NU.

Am plecat acasă decisă să aplic verdictul consiliului de verişoare transmis prin soră-mea, responsabilizată cu instalarea/instruirea/consilierea pentru UN ID SECRET PENTRU AMOR CONCRET.

Prin peregrinările internautice am desprăfuit partiţii ale memoriei afective din segmentul 4-14 ani, deceniul copilăriei în care am perseverat în a mă îndrăgosti exclusiv pe calapodul iubire fără reacţie.

Îmi amintesc totuşi de un caz singular de reacţie. Eram la grupa mijlocie când m-am înamorat de un băieţel ce mă privea prin rama roz a ochelarilor supradimensionaţi, dându-i târcoale prin coridoarele capitonate cu fotopoveşti în serial. Latura lui de justiţiar m-a topit iremediabil în faţa scenei foto „lupul în flăcări" din *Capra cu trei iezi*, de la care i-am luat privirea doar prin străduinţa mea de a efectua corect baloane de salivă.

Ulterior, dorindu-şi să trăim în poveste, m-a sedus printr-o invitaţie în beciul grădiniţei, pentru o întâlnire cu capra cu 3 iezi. În 3 secunde am realizat că singura capră între lemnele depozitate eram eu, iar în următoarele 3 am început să ţip, devenind eveniment în grădiniţă – primul meu exerciţiu de popularitate notabil.

Realitatea obiectivă nu ne foloseşte prea mult, dar în mod cert cea mentală ne ajută să mergem mai departe. Doar emoţia îndrăgostelii contează şi nu feed-back-ul ei. Cu acest gând bun venisem acasă, înnodată, răsucită în firele netului. Ca şi în copilărie, am trecut de la poveste la virtual. Un nickname românesc, o parolă şi am purces. Ei bine, dacă la grădiniţă fauna nu iese din chenarul poveştii, pe net aveam fauna 3D, live, măcinată de pulsiuni hormonale. Răsfoind profiluri, am descoperit atitudini foto memorabile:

Intelectualul – prin spiritualizarea a 3 părţi anatomice: bărbia sprijinită în mâna dreaptă iar mâna dreaptă sprijinită pe piciorul la fel de drept, opţional, în faţa unui monitor sau a unei cărţi neapărat deschise. *Mesajul*: Meditez tot timpul, dar hai, o pauză să te cunosc!

Machoculturistul – semiprofil arnoldschwartzenegherian, în poziţie poster, plesnind a muşchi şi sănătate sub un maiou intimidant. *Mesajul:* Sunt narcisist şi asta îţi place. Iubito, nu schimb poziţia ca să facem sex!

Tipul de gaşcă – dolofan la burta goală în faţa unei bălţi cu peşte sau a unui grătar cu mici. *Mesajul*: Gătesc, dacă mă alegi!

Pesimistul – longilin, cu privirea pierdută, sprijinit de un spătar cu mileu, în fundal o carpetă tematică („Răpirea din serai”, „Vânătoare de cerbi” sau „Păuni la păscut”). *Mesajul*: Ce dacă vine primăvara?!

Optimistul – profil conturat în culori tonice, în cămaşă hawaiană, tolănit pe canapea cu toate membrele larg deschise, ca dintr-un picaj necontrolat, optimism dublat de rozul pereţilor, verdele canapelei, auriul spoturilor barului dintr-o fostă debara. *Mesajul*: Mă ridic doar dacă mă chemi la masă!

Luptătorul – fie un figurant de film în armură medievală, cu privire metalică imposibil de identificat sub coiful de pe cap, fie karatistul în poziţie ofensivă. *Mesajul*: Faci ca mine sau dracu te-a luat!

Managerul – indiferent, pe uscat într-o maşină 4X4 sau pe teren de golf, fără crosă, desigur, pe apă, într-un yacht neapărat cârmuit de el. *Mesajul:* Nu mă vrei, nu ştii ce pierzi!

Convivialul – aproape întotdeauna înconjurat de lume de nuntă sau plajă. *Mesajul*: Cu mine eşti în siguranţă!

Wanted! – profil tip buletin, privire exoftalmică, la bustul secţionat de foarfecă până la juma’ de cravată. *Mesajul*: Te iubesc, deci legalizez!

Forever young – băiatul are 40, dar poza 20, adesea şi 5 ani. *Mesajul*: Uite cine am fost, uite ce-am ajuns, n-ai decât să fugi!

Academicianul – prezenţă discretă care negociază prin prim planuri de picturi rupestre sau terestre, statuete şi figurine de ceară, greu sesizabil dată fiind dimensiunea sa de explorator. *Mesajul*: Sunt şi eu om!

* * *

Istoriile de pe net curg în viaţă, internetul devine o scenă în care tu eşti, pe rând, spectator, actor, observator... Vă recomand varianta a treia, singura prin care puteţi vedea din afara Cutiei... Reticenţa mea faţă de amor pe net era dublată de experienţa prin care trecuse chiar Ilona, în efortul ei de americanizare, după divorţul de karatist.

Ilona l-a cunoscut pe Jeff pe net. Jeff, la rândul lui, era iubit de o femeie care nu era de pe net, să-i zicem: NonNet. Deja putem vorbi de un proces de marginalizare a societăţii nonnet, ostracizată, renegată social de casta net. Nu ai avut o relaţie pe internet, nu ai fost niciodată facebookgirl, atunci eşti terminată!

Jeff a supus-o pe Ilona unui proces de „openizare", livrat homeopatic în fiecare seară pentru a o scăpa de pudoare, declarându-se un mogul al iubirii în care verbaliza o splendidă paradă culinară: sărutări de miere, îmbrăţişări de ciocolată, amor îndulcit, te iubesc cu lacrimi amare şi tot aşa, dulce-acrişor.

Ziua în care a fost şocată de hainele care zburau de pe el în faţa monitorului trecuse demult, acum ajunsese o expertă în amorul fizic pe net. Îl iubea şi exploata orice cale de a-l avea. Iubesc, deci mă conectez! Totul era perfect, el o iubea, ea îl iubea... Suspine în eter. Vecinul de la etajul 2, poate şi câţiva trecători din faţa balconului Ilonei, ar fi putut depune mărturie...

În ziua aceea, el o dorea, ea ezita. Îi venea să-l smulgă din monitor şi să-l tragă în casa ei, pe patul ei, pe podeaua ei. Îi văzu bustul minunat, îl sună pentru a-i împărtăşi emoţiile sexuale cuantificate de prezenţa lui pe monitor. Se iubeau pe net, se priveau în monitoare şi suspinau la telefoane.

Jeff o asculta şi o privea fermecat pe monitor, lumea părea să fie a lor, doar până la un moment dat. Momentul se chema: «Interfonul sună de mai mult de două ori». Panicat, bărbatul şi-a luat repede hainele pe el, închizând monitorul, dar nu şi telefonul. Pentru că Ilona nu îşi spusese ultimul Oh în amor, Jeff a băgat telefonul pe verde în buzunar. Deschide uşa, o NonNet îndrăgostită. În buzunar, facebookgirl, toată o plăcere.

Cu o „iubirea mea", o răsturnă pe canapea, mai mult ca să se asigure că rămâne ţintuită acolo, până dă o fugă în baie. Deschise duşul pentru fundal sonor, scoase telefonul şi livră a doua doză de declaraţie, după care, văzând că Ilona nu are de gând să se potolească, reveni cu telefonul din baie, cu aer preocupat, făcând conversia pe termeni de

afaceri. NonNet vru să spună ceva, ridicându-se de pe canapea, la care el, cu arătătorul de aşteptare spre ea, deveni grav la telefon.

– Te iubesc, Jeff, hummmmmmmmm! murmura Ilona.

NonNet se îndepărtă de el, respectându-i spaţiul conversaţional propice unei afaceri.

– Aproape că am finalizat, nu-i aşa? întrebă bărbatul pe Facebookgirl cu aerul profesional al unui afacerist...

– Oh, aproape, sunt atât de aproape!... răspunse ea.

– Bravo, condiţiile contractuale îmi convin... Succes să finalizaţi demersurile necesare... îngână el.

În acest timp, NonNet arunca ocheade de mândrie pentru Jeff Cel Multitasking:

Lui Jeff îi era imposibil să-i închidă lui facebookgirl telefonul, pentru că nu terminase...

NonNet se apropie să-l îmbrăţişeze, îl sărută maternal, apoi şoldul ei îi atinse buzunarul în care se afla cealaltă femeie. Deodată se auzi semnalul de descărcare al telefonului. O dată, de două ori, de trei ori. NonNet îi smulse telefonul din buzunar chicotind şi îi băgă încărcătorul. Femeia reveni în braţele lui şi îi spuse:

– Pentru că ţi-am băgat telefonul la încărcat, răsplăteşte-mă! Vreau să facem sex!

Deşi nu era ca nou după partida de cybersex, Jeff se lăsă dezbrăcat de femeia dornică.

– Te doresc, Jeff! îngână NonNet.

– Şi eu, iubirea mea...

Cum realitatea virtuală era singura mea realitate postdivorţ, m-am aruncat în iţele netului, în căutarea iubirii, nedându-mi răgazul vindecării. Un francez m-a acroşat pe Facebook. Roger: titrat, universitar, elegant, amuzant. Când decisesem să mă înscriu şi la un episod 2, îi accesez pagina de profil. Nu mică mi-a fost mirarea când am descoperit acolo o inflaţie de muieri estice, cursă în care eram şi eu înscrisă fără să ştiu. M-am gândit că un mesaj onest de investigaţie despre Roger pentru toate cehoaicele,

rusoaicele, ucrainencele, estonienele, m-ar lămuri. Surpriză! Primesc în retur un snop de mesaje *despre uşuratica fiinţă* a domnului Roger – solidaritate mecanică planetară! Multe dintre ele au plecat rătutite după iubirea din Franţa şi s-au întors de acolo mai singure şi cu ruşinea făcută. Aveam de-a face cu un asasin de vise de femei divorţate, iar eu priveam deja aceasta ca o chestiune de patrio-erotism naţional. Pe el l-am băgat neanunţat la fondul de arhivare. La fel şi pe victime, nu înainte de a le face o terapie de desrogerizare. Acest francez numit dorinţă m-a bântuit o singură noapte printr-un vis… Trăind în lumea virtuală, mă băgasem slugă la stăpân.

Stimate doamne, stimaţi domni,

Ne-am întâlnit astăzi în Piaţa Centrală din Antoine, cu aportul direct al primăriei municipale, într-o ceremonie de inaugurare a statuii „Roger d`Antoine" ca omagiu pentru minunatul nostru cetăţean Roger S.

Într-o anume manieră, acest bărbat, un Manneken Pis de Antoine, a salvat orăşelul nostru din ghearele uitării. Graţie lui, Antoine s-a dezvoltat direct proporţional cu apariţia internetului şi, implicit, a platformelor de socializare. Prin perseverenţa sa internetică, acest om a contribuit la dezvoltarea dimensiunii serviciilor turistice, hotelurile şi cafenelele devenind incapabile să deservească inflaţia de femei rogerizate.

Printr-un simplu deget pe butonul POWER, credem că arătătorul, deşi nu suntem siguri, a reuşit să înnebunească femeile din toată lumea care vor să-l vadă, să-l simtă, să-l respire. Chiar dacă, omeneşte vorbind, dl. S. este incapabil să întâlnească toate femeile în cearceafurile sale, chiar şi femeile respinse vin într-un superb sejur la Antoine pentru a se răzbuna...

Întrucât autorităţile pariziene sunt îngrijorate de starea deplorabilă în care se află liftul neutilizat al Turnului Eiffel, din cauza unei penurii acute de turişti pe fondul crizei mondiale, ne-am propus să-i oferim lui Roger S. un contract de 6 luni, în vederea resuscitării turismului parizian.

Chiar şi cu un tur fără retur în Turn, Roger poate salva liftul de la pieire, în eventualitatea în care femei disperate, degresate, refuzate, vor face gestul atât de nebun, dar vai!, atât de frumos de a se jertfi, prin

aruncare în gol, prin fierăraia Eiffel de pe balconul turnului... Evident, din cauza incapacităţii fizice, omeneşti, a lui Roger S. de a deservi nevoile şi dorinţele acestor fiinţe fragile.

În această manieră, funcţionarea liftului nu va fi afectată, deci automat nici bugetul primăriei nu va fi compromis. În plus, în cazul sinuciderii a câtorva femei îndrăgostite, primăria va cheltui mult mai puţin pentru serviciile de curăţenie pentru a elimina disconfortul stradal indus de câteva victime, decât pentru întreţinerea liftului.

Pentru această plimbare verticală dus-întors, se vor organiza grupe de femei în funcţie de naţionalitate, culoarea părului, greutate şi, mai ales, vârstă, o bună organizare asigurând eliminarea oricăror tensiuni între brunete şi blonde, tinere şi bătrâne.

Revenind la această zi festivă, trebuie să vă spunem că astăzi, dl. Roger S. a bifat femeia numărul ooo miiiiiieeeee, din Budapesta, România.

– Felicitări, dl. Roger S., aduceţi un capital de imagine orăşelului nostru, promovarea aceasta va fi recompensată cu o călătorie la Polul Nord, doar cu o singură femeie şi fără acces la internet – pentru a vă odihni, pentru că, într-o lună, iată, am decis în locul dvs., veţi servi patria, Turnul nostru atât de Eiffel, dincolo de nori, oricum conducând femeile spre cer într-un fel sau altul...

...Dar partea cea mai bună este că alte femei vor contribui la dezvoltarea turistică a orăşelului nostru, stimaţi concetăţeni prezenţi aici pentru inaugurarea statuii omagiu pentru acest brav cetăţean, nimeni altul decât Roger S. ...

Următoarea transmisie peste o lună, de la Paris. O seară bună tuturor! Atenţie, fetelor, Rogeriii vă caută în noaaapteeee!

Era o vorbă din bătrâni: «Caii buni se vând din grajd»…

Nu trebuie să-l cauţi, va veni şi îl vei Recunoaşte. Pe net, pe stradă, pe scara de incendiu. Eu l-am Recunoscut la aeroport. Nu era diferit de… poza de profil…

POSTFAŢĂ

O nuvelă modernă, fragment al unui viitor roman, cu un umor dens, cinic deseori, secretizat aproape, instalat însă normal, fără efort.

Scriitura de tip „new” e vizibilă în motivele de secol XXI: iubirile virtuale, surse de psihoză şi depresie, impostura de dincolo de monitorul calculatorului şi iluzia fericirii dată de acesta.

Eroina cărţii evocă situaţii umane contemporane, dându-ne pregnant impresia unui concret dulce-amar.

„Un ID secret pentru amor concret” mizează pe decupaje din viaţa reală, devenind o lectură utilă pentru agresivitatea din noi.

O dramă a căutării iubirii, a zecilor de „feluri de a căuta iubirea, şi mai ales de a nu o găsi”, cum spunea, excelent, autoarea prefeţei, Alice Năstase Buciuta, definind în genere arta de a căuta dragostea.

Irina Onescu, poetă,

redactor-şef *Romanaţul*